

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová
Krabička
s perlami

DANI COLLINOVÁ

KRABIČKA S PERLAMI

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě potěší, když se kromě příběhu s dobrým koncem v knížkách, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, dozvím i něco nového. Když autorky zabrousí do oblasti lidského konání a jednání, o němž jsem nic nevěděl, a dají si tu práci, aby všechno vysvětlily.

Tentokrát takovou knížkou je příběh Tary Pammi-ové Software pro lásku, který vychází v edici Sladký život. Hlavní hrdinkou je totiž hackerka, která prolomí bezpečnostní pojistky v programu hlavního hrdiny. Takže autorka si musela leccos načíst o programování, hackování počítačů, bezpečnostních systémech a vůbec spoustě věcí, o kterých bychom nepředpokládali, že mají v romantických příbězích své místo.

A popsala to tak, že jsem všemu (nebo skoro všemu) rozuměl!

V minulosti už jsem se tak poučil o ekologii, burze, restaurování obrazů, výrobě parfémů a spoustě dalších věcí. A dozvědět se něco nového je vždycky fajn, ne?

Už jsem zvědavý, jak bude příběh pokračovat. Na Software pro lásku totiž příští měsíc naváže příběh nazvaný Smlouva s Italem, který je přímým pokračováním. A vše bude ještě o další měsíc později ukončeno třetím dílem série, pojmenovaným Chybička v plánu.

Doufám, že zvědavá jste i Vy, takže se budeme těšit spolu.

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

KRABIČKA S PERLAMÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bound by Their Nine-Month Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7508-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7509-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7510-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pia Monterová se obávala, že ten karneval její švagrové bude nekonečný, a to také byl, ale z jiného důvodu, než si myslela.

Říjnový večer byl chladný, ale suchý. Hosté uvítali možnost nechat smoking a plesové róby ve skříni a vyměnit je za něco zábavnějšího. Ženy se ve víru tance točily v historických šatech se zvonovými sukněmi, na hlavě měly složité paruky a pěřové čelenky. Muži si vykračovali v kabátcích z barevného brokátu s epoletami a nabranými krajkovými manžetami, na nohou krátké kalhoty a punčochy. Někteří měli dokonce *traje de luces*, tradiční oděv toreadorů, a k němu masku s rohy.

Masky samotné byly hotová umělecká díla. Některé měly kočičí ouška nebo ptačí zobáky, některé kryly celý obličej, jiné byly součástí kašpárkovských klobouků s rolničkami. Některé byly z ručně foukaného benátského skla, jiné z krajky nebo saténu a ozdobené perím a květinami, korálky a flitry.

Byla vyhlášena soutěž o nejlepší kostým, ale Pia se rozhodla se nezúčastnit. Měla na sobě zdrženlivé indigově modré šaty a purpurové sametové sáčko. Masku k nim zvolila konzervativní, saténovou, pomalovanou notami a růžemi, ideální na to, aby se mohla nepozorovaně vmísit do davu.

Teď si přála, aby si bývala vybrala nějakou, jež by jí zakryla celý obličej, když si všimla, jak kolem

proplula porcelánová maska se zlatými rty a třešňovými květy. Mohla by za ní pohodlně skrýt své myšlenky a nemusela by udržovat ten rezervovaný výraz, který si kdysi nacvičila před zrcadlem v internátní škole, když se snažila skrýt své bolestné pocity ze všeho, zejména z toho, že se na ni někdo podíval.

Dokonce i když se jí dívky zastávaly a říkali „je nesmělá, nechte ji na pokoji“, Pia se červenala a nejradši by se propadla do země jen proto, že si jí někdo všiml.

Trápení nemá rádo společnost, jak se ukázalo, a ona byla celé dětství osamělá, příliš nesmělá na to, aby se s někým skamarádila, a neuvěřitelně chytrá, což z ní dělalo nejlepší studentku široko daleko.

Zachraňovalo ji, že pochází z rodiny španělských aristokratů. Jejími rodiči byli vévoda a vévodkyně z Castellonu, otec byl inovátor v oblasti průmyslových kovů, z něhož se stal respektovaný člen parlamentu, jakmile jeho synové byli dost staří na to, aby převzali otěže nyní nadnárodní korporace.

Pia byla také docela přitažlivá – ne že by se tedy příliš snažila. Mejkapu a drahým šatům se vyhýbala, nemělo podle ní smysl snažit se zaujmout nějakého muže, když jí manžela stejně vybere matka.

O což se La Reina Monterová snažila právě teď, a změnila tak přijatelný večer v něco, co měla Pia velký problém snášet.

„Raději bych počkala až do ledna, až obhájím dizertační práci,“ namítla, ale dočkala se jen pohrdavého odfrknutí.

Oba bratři byli inženýři chemie, ani jeden z nich se neoženil před třicítkou, ale v případě Pii bylo podle matky její zrychlené studium a brzký doktorát jen „ztrátou nejlepších let“.

„Tyhle věci chtějí čas,“ trvala na svém matka. „Dej najevo zájem. Co ten Estradovic kluk?“

Prosím ne. Sebastián byl přiměřeně slušně vychovaný, ale pořád mluvil.

„Jeho otevřenost vyváží tvou introvertní povahu. Budeš na tom muset zapracovat, abys mohla pořádat charitativní plesy, jako je tenhle.“

Jen to řekni pěkně nahlas, matko.

„Možná bychom měly jít do toho party stanu, můžeme tak spojit jména s nabídkami do aukce.“ La Reina odklonila masku, kterou držela za tyčku jako nějaký lorňon. „Neměla jsem souhlasit s něčím tak dětinským jako je karneval. Velmi nepraktické.“

„Vypadá to, že většina lidí se dobře baví,“ pronesla Pia mírně, když uslyšela smích a překvapené zvuky, jak se blížily ke stanu, kde se shromažďovali hosté, zajímající se o nabízené položky. Výtěžek z jejich prodeje půjde na charitativní účely.

Pia, kterou chování živočichů – a zejména lidí – vždy zajímalo, si říkala, proč převleky a masky budí takové veselí a zájem. Byla za tím nostalgická touha po dětské bezstarostnosti? Kdo ví. Její vlastní dětství bylo tak upjaté, že připomínalo spíš dospělost plnou povinností.

„Poppy si vede dobře,“ pochválila La Reina neochotně svou snachu, když přejela pohledem nabídky za vzácná stará vína, starožitné šperky, poukázky na luxusní pobyty v lázních a VIP vstupenky na představení na Broadwayi a v londýnském West Endu.

Snižují snad ty masky opatrnost a podporují ochotu riskovat? přemítala v duchu Pia. Stejně jako sociální sítě, kde přítomní nestojí jeden druhému tváří v tvář, podporují v lidech schopnost vyjádřit se bez zábran?

Pia měla rozhodně pocit, že může lidi daleko snáz pozorovat. Zpoza své masky sledovala jeden pár, jak diskutuje o nabídce za jistou položku. Žena protestovala, že je to příliš extravagantní, zatímco muž trval na tom, že ji miluje a chce, aby to měla.

Piu interakce, jako byla tahle, fascinovaly. Připomínaly jí něhu a oddanost mezi jejími bratry a jejich manželkami. U obou začalo manželství skandálem,

ale změnilo se v něco smysluplného, a ona zatoužila po něčem takovém i pro sebe – zatímco zachraňovala jméno rodiny tím, že alespoň ona bude mít klidné, civilizované manželství, spíš svazek z rozumu s někým z odpovídající společenské vrstvy.

Potlačila povzdech. Dělat, co se od ní žádá, není žádná oběť, uklidňovala sama sebe. Je to rozumná volba, z níž budou mít prospěch všichni včetně ní samotné.

Jejích pár pokusů o randění bylo pěkný debakl, něco čím perfekcionistka v ní pohrdala. Láska a vášně pro ni byly něco docela cizího. Nepoznala by je, ani kdyby jí zatukaly na rameno.

Rozhodla se přestat tak zírat na ten pár, otočila se a vrazila přímo do muže, jenž právě pokládal tužku.

Po fyzické stránce to byl jen lehký kontakt. Ale pro ni, zamyšlenou a nevnímající své okolí, to bylo jako by svět kolem najednou vybuchl. Jeho plášť Fantoma opery se rozevřel jako velká černá křídla, když zvedl ruce, aby ji chytil za paže a podržel ji.

To ty masky, pomyslela si mimoděk Pia. Člověk v nich má omezené periferní vidění. Ona obvykle nebývala nemotorná a on tak taky nepůsobil. Naopak, vypadal, že se dokonale ovládá.

Obvykle ji takové věci nenapadaly, nebyla na to dost citlivá. Jenže teď jako by vnímala ostřeji než kdy jindy. Třeba to horko sálající z jeho těla. Sílu jeho rukou, které jsou současně pevné i jemné. Vůni pomerančových květů, linoucí se z jeho oblečení, jako by právě přišel z dlouhé vycházky pomerančovnickovým sadem.

Kdo to je?

Jeho černý třírohý klobouk měl jen jednoduchou bílou obrubu. Sklouzla očima dolů, k černé brokátové vestě s černým vyšíváním, oblečenou přes černou košili a přiléhavé černé kalhoty, nastrkané do vysokých černých bot.

Piráta, pomyslela si Pia a vrátila se opět pohledem

k porcelánové masce, bílé a bezvýrazné. Vrhala stín na jeho čelist s vousy stejně černými jako krátké vlasy pod kloboukem.

Nedokázala určit, jakou barvu mají jeho oči, ale když se zadíval přímo do jejích, pulz jí vyletěl nahoru jako nějakému zvířeti, když potká predátora. Stála tam a nedokázala odtrhnout zrak, paže sevřené jeho rukama. A celé tělo jako by se jí plnilo emocemi.

Většina lidí ji prostě minula, aby si našla někoho zajímavějšího, což jí úplně vyhovovalo. Udržovat s někým oční kontakt jí bylo nepříjemné, ale maska jí poskytovala sebevědomí to udělat a zírat na něj, zatímco jí tělem probíhaly vlny podivného chvění.

Sexuální přitažlivost? Neznámý měl všechny atributy muže přitahujícího ženskou pozornost – byl vysoký, s širokými rameny, dobře stavěný, s výraznou linií čelisti. Udivilo ji, že právě ona na podobné signály reaguje. Ve skutečnosti jak ubíhaly vteřiny, to rozechvění bylo čím dál nesnesitelnější.

„S dovolením,“ ozvalo se za ní a kouzlo se přerušilo. Někáká žena chtěla napsat svou nabídku za Poppiynu černobílou fotografií.

Cizinec ji pustil. Pia náhle opět slyšela hluk kolem. Uhnula ženě z cesty, a když se otočila, tajemný cizinec už pouštěl stan.

Stále ještě trochu udýchaná se podívala na seznam nabídek, kde nechal položenou tužku. Všechna jména na seznamu znala, a žádný z těchto mužů v ní nikdy nevyvolal podobnou reakci.

Na samém konci seznamu byla pevným, rozmáchlým rukopisem nabídka čtyřikrát převyšující nejvyšší z předchozích. Byla podepsána *Anonym*.

„Jak to funguje?“ ukázala na podpis Pia, když matka dokončila nějaký rozhovor a připojila se k ní. Pie se třásla ruka, a tak ji rychle schovala do záhybů sukně.

„Občas se to stává,“ odtušila La Reina. „Když muž chce koupit něco, aby překvapil svou ženu.“

Nebo nechce, aby o tom jeho žena věděla, dodala v duchu Pia. Nebyla sice od přírody cynická, ale také nebyla naivní, aby nevěděla, že domluvené manželství má i své stinné stránky.

„Podrobnosti nahlásí vedoucímu dražby,“ pokračovala matka. „Je to riskantní krok, který většinou přijde draho. Ostatní hosté nabídku poženou nahoru, aby ho potrestali za to, že si tu položku chtěl pojistit pro sebe.“

„Počítám, že to je cena, kterou za to prostě musí zaplatit.“ U matky ovšem Pia chytrými poznámkami jen ztrácela čas.

„To je jeden z těch obrazů z půdy,“ podívala se La Reina do seznamu. „Nepříliš známý autor. Už zemřel, což vždy zvedne cenu, ale není to investice, u níž bych takovou taktiku očekávala.“

Pia se na portrét pozorně zadívala. Mladá dívka se zádumčivým výrazem. Světlo dopadající ze strany na její oválnou tvář jen zdůrazňovalo její mládí a křehkost.

„Nevíš, kdo to je?“ zvedla Pia obraz.

„Věšet si na zeď obrázky lidí z rodiny je sentimentální.“ Matka jí vzala obraz z rukou a postavila ho zpátky na malý stojánek. „Vystavovat si doma cizí lidi je nevkusné.“

„Ta poslední nabídka si zjevně zajistila vítězství,“ podotkla Pia. „Jen mě to zajímalo.“

„Máme jiné priority.“

Manžel. Jistě. Pia spolkla zaúpení.

Angelo Navarro se skleničkou v ruce naoko jen tak bloumal kolem a studoval podrobnosti zabezpečení. Vybíral vhodný moment pro druhou část své mise.

Mohl za sebe někoho poslat, aby zapsal tu nabídku, ale kromě toho, že nikomu nedůvěřoval natolik, aby mu to svěřil – lidé mají tendenci být poněkud povídaví, příležitost vklouznout do budovy, aniž by ho někdo poznal, byla příliš lákavá.

Nečekal ovšem, že v něm návštěva rodného domu vyvolá tolik emocí. Zmocnil se ho hněv a opovržení, pálivý pocit křivdy a prudká touha po pomstě.

Tihle lidé, kteří korzovali kolem jako cirkusoví klauni a předváděli tu velkorysá gesta nabízením značných sum na podporu obětem násilí, byli ti samí, kteří kdysi ignorovali agonii jedné mladé ženy. Nezasáhli, když jí vzali dítě, a dál uctívali její mučitele.

Angelo necítil ani stopu výčitek, že se nikým nezván vetřel na soukromou akci s úmyslem odsud odnést, co jeho máma kdysi ukradla. Nebo jí to dali. Nikdy už se asi nedozví, jak se k těm šperkům dostala nebo které přesně kousky se ztratily. Na tom ale nezáleží. Svě tajemství si vzala do hrobu s tím, že alespoň bojovala, i když svým způsobem. A když se naskytla možnost přidat jednu ránu i za sebe, nebyl schopný odolat.

Dělá to z něj stejně bezcitného člověka, jakým byl jeho otec, když je ochotný spáchat zločin, aby pokračoval v pomstě své mámy? Aby ukázal svým polovičným bratrům, jaké to je, když si s někým někdo hraje a odkáže ho do chudoby?

Možná ano.

Ale to ho nezastaví. Líným krokem zamířil k rohu domu, počkal, až se strážný otočí na druhou stranu a vklouzl do temnoty za jeho zády.

Na prvním schodu točitého schodiště narazil na cedulku s nápisem **SOUKROMÉ PROSTORY, VSTUP ZAKÁZÁN** a ušklíbl se, když se protáhl kolem, aby vystoupal do podkroví.

Schody pod jeho nohama povědomě zaskřípaly, když se dostal až nahoru – aby tam zjistil, že už se tam někdo vypravil před ním.

Zvuky a světla večírku blokovalo východní křídlo budovy a halilo prostor do temnoty. Viděl jen siluetu a trochu světlejší místo tam, kde měla masku, když se otočila. Zjevně se dívala na Středozemní moře zalité světlem měsíce. I tak ovšem poznal tu ženu, která do

něj vrazila, když podepisoval nabídku na odkoupení portrétu své mámy.

Na tu chvíli, kdy ji držel, zapomněl úplně na všechno – na touhu po pomstě, na to, proč sem přišel. Něco na jejím nudném kostýmu v něm vyvolalo dojem, že sem nepatří stejně jako ona. Že se za svou masku vlastně schovává. Vzbudila ovšem i jeho mužský zájem, málem ji požádal o tanec.

„Ó.“ Její tón jasně naznačoval, že v něm poznala muže, s nímž už se setkala, a že v ní jejich setkání také zanechalo dojem.

„Čekala jste někoho jiného?“ Angelo si upravil masku, aby lépe viděl. Tu starou, rozvrzanou lavici, kde mu jeho máma čítávala, nahradila pohodlná čalouněná pohovka ve tvaru písmene L.

„Nikoho jsem nečekala.“

To je dobrá zpráva. V mnoha ohledech.

„Vy jste mě sledoval?“ zeptala se ze tmy.

„Ne.“ Rád by si myslel, že by býval načasoval všechno jinak, kdyby věděl, že tady bude ona, ale nebyl si jistý. Ani vlastně nebyl tak zdrcený tím, že mu tady překáží, jak by asi měl být.

„A vy jste si sem někoho pozval?“

Měl by jí říct, že ano. Zdálo se, že jí vyrušení bylo nepříjemné, a pravděpodobně by spěchala pryč, ale něco v něm protestovalo, když si představil, že jí bude lhát, že někoho má.

„Ještě ne,“ slyšel sám sebe odpovídat chraplavým hlasem.

Silueta se trochu napřímila. Vzduch se zvolna plnil napětím.

„Kdo jste?“ Hlas měla trochu ostřejší než předtím.

To jí říct nemůže. *Zatraceně.*

„Myslím, že účelem akcí, jako je tahle, je udržet tajemství.“

„A kdybyste mi to řekl, odhalil byste se jako kupec toho portrétu, za který jste nabídl tak velkorysou sumu. Anonymně.“

„To je pravda.“ Začínalo mu docházet, jaké riziko podstupuje. Ona ho může spojit s obrazem a s přítomností tady nahoře. Možná nezná jeho jméno, ale je tu možnost, že ho nějak zjistí.

Neměl by odejít? Stojí to za to riziko?

Nevěděl, jestli tuhle podkrovní terasu znovu nevydláždili a nenašli přitom tu starou díru pod dlaždicí, kterou objevil jako dítě. Pochyboval, že ji našli jeho poloviční bratři. Pokud by to tak bylo, nemuseli by tenhle dům prodávat. Byla tu ovšem možnost, že nový majitel ten poklad našel a nechal si ho, aniž by se o tom někde zmínil. Angelo v lidskost příliš nevěřil, zejména u lidí, kteří si hověli na vrcholku společenského žebříčku, aniž by se museli jakkoli snažit, aby to postavení získali.

Nemůže odejít, dokud si nebude jistý. Už se dostal tak daleko, že se rozhodl počkat, až odejde ona.

Přešel blíž k ní. Když tu byl naposledy, byl sotva dost vysoký na to, aby přes tu zídku viděl. Jeho vzpomínky ale rychle odvál lehký vánek od moře a dívčín hlas vedle něj.

„Jestli jste mě nesledoval a ani tu na nikoho nečekáte, proč jste tady?“

„Zvědavost.“ Nebyla to úplná lež. „A vy?“

„Přemýšlím.“

„O čem?“

„O podstatě štěstí. Jestli má cenu se za ním hnát, i když nemám záruku, že ho skutečně najdu.“

„Takže žádné až tak vážné téma,“ poznamenal. Její ruka se opírala o hranu zdi hned vedle jeho, bleďá a bez prstýnku. „Podle mojí zkušenosti je štěstí jen pomíjivý okamžik. Ne stav.“

„A pokud je okamžik to jediné, co máte?“

Cítil, jak se mu ježí chloupky na zátylku. Obrátil se k ní a snažil se ve tmě otvory v její masce přechít její výraz, ale nešlo to.

„Lítost je také okamžik. Volba nechytit štěstí za pačesy, když se ukáže.“

KRABÍČKA S PERLAMI

„Já bych tedy litovala, kdybych tu šanci nevyužila,“ souhlasila s přemýšlivým přikývnutím.

„Jakou šanci máte na mysli?“

Chvíli bylo ticho. „Šanci dát najevo zájem,“ pronesla tiše zastřeným hlasem. Sevřela ruku do pěsti a pak ji zas povolila.

Angelovi se sevřel žaludek. „Jste vdaná?“

„Ne.“ A pak přes šumění úlevy v uších zaslechl, jak dodává: „Ale ta povinnost mě brzy čeká. A nechci riskovat, že ze sebe udělám blázna, když ani nevím, jestli –“

„On ho má,“ přerušil ji. Sotva ta slova dokázal skrz stažené hrdlo vyslovit. „On má zájem.“